

Gran Teatre del Liceu

Temporada 2025-2026

Werther

JULES MASSENET

Amb el suport de: / Con el apoyo de:

bankinter.

cadena y amarras

Hermès, de un horizonte a otro

HERMÈS
PARIS

Fundació Gran Teatre del Liceu

Patronat de la Fundació del Gran Teatre del Liceu

President d'honor

Salvador Illa Roca

President del patronat

Salvador Alemany Mas

Vicepresidenta primera

Sònia Hernández Almodóvar

Vicepresident segon

Jordi Martí Grau

Vicepresidenta tercera

Mària Eugènia Gay Rosell

Vicepresidenta quarta

Lluïsa Moret Sabidó

Vocals representants de la Generalitat de Catalunya

Josep Maria Carreté Nadal, Xavier Fina Ribó, Jordi Foz Dalmau, Irene Rigau Oliver

Vocals representants del Ministerio de Cultura

Carmen Páez Soria, Javier Monsalve Iglesias, Paz Santa Cecilia Aristu, Joan Subirats Humet,

Vocals representants de l'Ajuntament de Barcelona

Xavier Marcé Carol, Elisenda Rius Bergua

Vocal representant de la Diputació de Barcelona

Pau González Val

Vocals representants de la Societat del Gran Teatre del Liceu

Manuel Busquet Arrufat, Ignasi Borrell Roca, Josep Maria Coronas Guinart, Javier Coll Olalla, Àgueda Viñamata y de Urruela

Vocals representants del Consell de Mecenatge

Helena Guardans Cambó, Elisa Durán Montolío, Marc Murtra Millar, Rosario Cabané Bienert

Patró d'honor

Josep Vilarsau Salat

Secretari no patró

Joaquim Badia Armengol

Director general

Valentí Oviedo Cornejo

Comissió Executiva de la Fundació del Gran Teatre del Liceu

President

Salvador Alemany Mas

Vocals representants de la Generalitat de Catalunya

Sònia Hernández Almodóvar, Josep Maria Carreté Nadal

Vocals representants del Ministerio de Cultura

Javier Monsalve Iglesias, Paz Santa Cecilia Aristu

Vocals representants de l'Ajuntament de Barcelona

Xavier Marcé Carol, Elisenda Rius Bergua

Vocal representant de la Diputació de Barcelona

Pau González Val

Vocals representants de la Societat del Gran Teatre del Liceu

Manuel Busquet Arrufat, Javier Coll Olalla

Vocals representants del Consell de Mecenatge

Helena Guardans Cambó, Elisa Durán Montolío

Secretari

Joaquim Badia Armengol

Director general

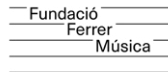
Valentí Oviedo Cornejo

TEMPORADA ARTÍSTICA

Mecenes / Mecenas

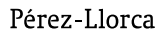
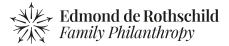
Patrocinadors / Patrocinadores

Protectors / Protectores

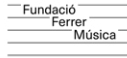

Col·laboradors / Colaboradores

EL PETIT LICEU / LICEU APRÈN

LICEUNDER35

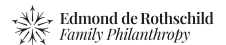
LICEU APROPA

TALENT JOVE I NOVA CREACIÓ

Mitjans de comunicació / Medios de comunicació

Per amor a *l'art*
fes-te Benefactor i viu
des de dins l'emoció
de cada estrena

Descobreix tots els avantatges de
ser Benefactor escanejant el codi QR
o trucant al 93 485 86 31
www.liceu.cat/benefactors

**Junta benefactors /
Junta benefactores**

Presidenta

Cucha Cabané

Vicepresidenta

Elena Barraquer

Isidre Abelló
 Carlos Abril
 Ramon Agerjo
 Javier Aguilar
 Alfons Agulló
 Eulàlia Alari
 Muntsa Alcañiz
 Salvador Alemany
 Laura Álvarez
 Mercedes Álvarez
 Alicia Arboix
 Fanny Ariza
 Pere Armadàs
 Teresa Asensio
 Esperanza Aubert
 Luis Bach
 Vera Baena
 Josep Balcells
 Marc Balcells
 Mercedes Barceló
 Simon P. Barceló
 Rafael Barraquer
 Núria Basi
 Maria Rosa Bassa
 Mercedes Basso
 Margarita Batllori
 David Bermejo
 Manuel Bertran
 Ana Bofill
 Anna Boix
 Sofia Boixet
 Ignacio Borrell
 Agustí Bou
 Josep M. Bové
 Tomas Buxeda
 Jordi Calonge
 Joan Camprubi
 Ramona Canals
 Elena de Carandini
 Marisa de Carandini
 Josep Carbó
 Rosa Carcas
 Montserrat Cardelló
 Alejandro Caro
 Aurora Catà
 María Cruz Caturla
 Ramon Centelles
 Guzmán Clavel
 Elena Comella
 Sergio Corbera
 Javier Cornejo
 Luis Crispí
 Maite Cuffí
 Cuca Cumellas
 M. Dolors i Francesc
 Meya Durall
 Mercedes Duran
 Francisco Egea
 M. Isabel Elduque
 Fernando Encinar
 M. José Enguix
 Aranzazu Escudero
 Carmen Escudero
 Joan Esquirol
 Antonio Establés
 Patricia Estany
 Ana Esteve
 Marta Esteve
 Marisa Falcó

Bettina Ferreras
 Ignacio Feijoo
 Cristina Ferrando
 Magda Ferrer-Dalmau
 Inés Fisas
 Ricardo Fisas
 Santiago Fisas
 Albert Foraster
 Mercedes Fuster
 José Gabeiras
 Gabriela Galcerán
 Gema Galdón
 Jorge Gallardo
 Beatriz García-Sarabia
 Manuel Gari
 Albert Garriga
 Pau Gasol
 Francisco Gaudier
 Anna Gener
 Lluís M. Ginjaume
 Ezequiel Giró
 Enric Girona
 Carmen Godia
 M. Inmaculada Gómez
 Andrea Gömöry
 Albert Gost
 Casimiro Gracia
 Jaume Graell
 Quica Graells
 Ainhoa Grandes
 Francisco A. Granero
 Pere Grau
 Calamanda Grifoll
 Poppy Grijalbo
 Helena Guardans
 Pau Guardans
 Maria Guasch
 Bernardo Hernández
 Guillermo Herrera
 Joaquim Herrera
 Eva Hinds
 Pepita Izquierdo
 Gabriel Jené
 Carles Jiménez
 Josep Juanpere
 Iolanda Latorre
 Sofia Lluch
 Ma. Teresa Machado
 Waltraud Maczassek
 Rocio Maestre
 Carmen Marsá
 Cristina Marsal
 Mercedes Marsol
 Isaac Martin
 Josep Milian
 Verónica Mimoun
 Inma Miquel
 Xavier Miranda
 Joan Molins
 Victòria Moncunill
 Chelo Mora
 Juan Pedro Moreno
 Sílvia Muñoz
 Josep Oliu
 Magda Onandia
 Victoria Onyós
 Eduardo Ortega
 Ignacia de Pano
 Victoria Parera
 Anna París
 Montserrat Pinyol
 Josep Ma. Plantada
 Ivan Pons
 M. Carmen Pous
 Daniel Prats
 Carmen Puig
 Jordi Puig

Marian Puig
 Ton Puig
 Gloria Pujol
 Juan Eusebio Pujol
 Victòria Quintana
 Neus Raig
 Carmen Redrado
 Juan Bautista Renart
 Ferran Ribó
 Blanca Ripoll
 Joan Roca
 Miquel Roca
 Pedro Roca-Cusachs
 Montserrat Rocamora
 Alfonso Rodés
 Salvador Rovirosa
 Jacqueline Ruiz
 Josep Sabé
 Francisco Salameo
 Eduard Salsas
 Juan Antonio Samaranch
 Josef-David Sánchez-Molina
 Josep Ll. Sanfeliu
 Luis Sans
 M. del Carme Serrat
 Antoni Siurana
 Maria Soldevila
 Rafael Soldevila
 Sílvia Sorribas
 Iván Suárez
 Rosa Sugrañes
 Josep Taberneró
 Manuel Terrazo
 Bernat -N. Tiffon
 August Torà
 Ernestina Torelló
 Ana Torredemer
 Román Trias
 Josep Turró
 Joaquim Uriach
 Marta Uriach
 Manuel Valderrama
 Maria Àngels Vallvé
 Carmen Vendrell
 Gloria Ventós
 Josep Viader
 Anna Maria Vidal
 Eduardo Vilá
 Pilar de Vilallonga
 Josep Vilarasau
 Maria Vilardell †
 Luis Villena
 Joaquim Viñas
 Salvador Viñas
 Joaquín Viola
 Francisco Wendt
 Lydia de Zuloaga

**Benefactors del cercle
de la dansa / Benefactores
del círculo de la danza**

Paul Clastre
 Pitu Lavín
 Ma. José Matosas
 M. Rosa Ollé
 Tati Quera

**Benefactors internacionals
/ Benefactores
internacionales**

Erika Alfieri
 The Barnaud-Bettle Family
 Johanna Derksen
 Terry Desser
 Carmen Egido
 Dina El-Sioui

Philina Hsu Chang
 Izabela Karnacewicz
 Nathaniel Klipper
 Mónica Lafuente
 Éléonore Lavielle
 May Lawrence
 Barry Lynam
 Cecilia Nordstrom
 Brian Pallas
 Javier Pérez-Tenessa
 Sonja Perkins
 Martina Priebe
 Paul Schulz
 Elina Selin
 Karen Swenson
 Filippo Viero
 Michael Winstrøm

**Benefactors joves /
Benefactores jóvenes**

Alex Agulló
 Esteve Alfaras
 Max Amat
 Eric Antràs
 Lidia Arcos
 Alex Barraquer
 Ignacio Baselga
 Marc Busquets
 Blanca Cabré
 Diana Casajús
 Marta Cuatrecasas
 Flora Duran
 Petra Duran
 Benito Escat
 Luigi Esposito
 Patricia Ferrer
 Pau Font
 Iria Gestal
 Alberto Gil
 Albert Girona
 Marco Greselin
 Albert Hernández
 Àlvar Lamminsalo
 Arnau Lluch
 Santiago Lucas
 Xènia Luque
 Laura Maneiro
 Alexandra Maratchi
 Dídac Marsà
 Marc Mayral
 Juan Molina-Martell
 Elisabeth Montamat
 Felipe Morenés
 Juan Moreno
 Marc Ollé
 Marta Parent
 Miquel Pedrerol
 Marcos Perales
 Elisenda Perelló
 Santiago Pons-Quintana
 Andrea Puig
 Julia Puig
 Inés Pujol
 Pepe Pujol
 Toni Pujol
 Carlota Quintero
 Sara Ramírez
 Ana Recasens
 Charlotte Ríos
 Patricia Ripollés
 Javier Ris
 Aitor Romero
 Gloria Sáez
 Esperanza Schröder
 Claudia Segura
 Carlos Torres
 Javier Uriach

Werther

JULES MASSENET

Drama líric en quatre actes i cinc quadres /
Drama lírico en cuatro actos y cinco cuadros

Llibret d'Édouard Blau, Paul Milliet i Georges Hartmann basat en l'obra *Die Leiden des jungen Werthers* de Johann Wolfgang von Goethe / Libreto de Édouard Blau, Paul Milliet y Georges Hartmann basado en la obra *Die Leiden des jungen Werthers* de Johann Wolfgang von Goethe

Estrena absoluta: 16 de febrer de 1892 al Wiener Staatsoper /

Estreno absoluto: 16 de febrero de 1892 en el Wiener Staatsoper

Estrena a Barcelona: 29 d'abril de 1899 al Gran Teatre del Liceu (en italià) /

Estreno en Barcelona: 29 de abril de 1899 en el Gran Teatre del Liceu (en italiano)

Darrera representació al Liceu: 2 de febrer de 2017 /

Última representación en el Liceu: 2 de febrero de 2017

Total de representacions al Liceu: 64 / Total de representaciones en el Liceu: 64

Maig Mayo		Torn Turno					
2	19:00	Under35					
4	19:30	A					
5	19:30	PC					
7	19:30	B					
8**	19:30	F					
10	17:00	T					
11	19:30	D					
14	19:30	P					
16	19:00	C					
17*	18:00	PD					

Durada total aproximada / Duración total aproximada: 2 h 40 min

Acte / Acto I/II: 70 min · Pausa: 30 min · Acte / Acto II/III: 57 min

* Servei amb audiodescripció / * Servicio con audiodescripción · ** Sessió mindfulness / ** Sesión mindfulness

Fitxa artística / Ficha artística

Direcció d'escena / Dirección de escena

Christof Loy

Reposició / Reposición

Silvia Aurea De Stefano

Escenografia / Escenografía

Johannes Leiacker

Vestuari / Vestuario

Robby Duiveman

Il·luminació / Iluminación

Roland Edrich

Assistència a la direcció d'escena /

Asistencia a la dirección de escena

Anna Llopart

Assistència al vestuari /

Asistencia al vestuario

Anna Ribera

Assistència a la il·luminació /

Asistencia a la iluminación

Andrea Giretti

Assistència a la direcció musical /

Asistencia a la dirección musical

Romain Dumas

Mestres assistents musicals / Maestros

asistentes musicales

Véronique Werklé, Rodrigo de Vera,
David-Huy Nguyen-Phung, Jaume Tribó

Orgue / órgano / Clavier de timbres

Vanessa García Diepa

Producció / Producción

Coproducció Teatro alla Scala i Théâtre des
Champs-Élysées

Cor Vivaldi – Petits Cantors de Catalunya

Escola IPSI

Pilar Paredes, directora

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu / Orquesta Sinfónica del Gran Teatre del Liceu

Director Henrik Nánási

Amb el suport de: / Con el apoyo de:

bankinter.

Més informació artística /
Más información artística

Repartiment / Reparto

Werther

Xabier Anduaga 4, 7, 10, 14, 17/05
Matthew Polenzani 2, 5, 8, 11, 16/05

Albert

David Oller 4, 7, 10, 14, 17/05
Carlos Daza 2, 5, 8, 11, 16/05

El batlle / El alcalde

Stefano Palatchi

Schmidt

Josep Fadó

Johann

Enric Martínez-Castignani

Bruhlmann

Cristòfol Romaguera

Charlotte

Kristina Stanek 4, 7, 10, 14, 17/05
Elmina Hasan 2, 5, 8, 11, 16/05

Sophie

Sofía Esparza 4, 7, 10, 14, 17/05
Leonor Bonilla 2, 5, 8, 11, 16/05

Kathchen

Marta Esteban

Fritz

Maria Crosas / Joana Vives (Cor Vivaldi)

Clara

Urgell Arranz / Jana Morera (Cor Vivaldi)

Max

Eudald Serra / [Mailen Souto] (Cor Vivaldi)

Hans

Bernat Rius / [Irene Vila] (Cor Vivaldi)

Karl

Biel Miravet / [Nil Miravet] (Cor Vivaldi)

Gretel

Júlia Ramírez / Aina Amaro (Cor Vivaldi)

Actors - Actrius / Actores - Actrices

Sonia Aguirre
Òscar Bosch
Gilles Denizot
Salvador Esplugas
Yolanda López Petit
Germán Parreño
Sílvia Recasens
Conxita Sesé
Pilar Solà
Sílvia Kamats
Joan Segalés

bankinter.

**A Bankinter impulsem
la cultura des de dins.**

Gràcies Liceu per reservar-nos un lloc.

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu / Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu

Violí / Violín I

- Kai Gleusteen
- ◆ Liviu Morna
- ▲ Olga Aleshinsky
- ▲ Eva Pyrek
- Birgit Euler
- Aleksandar Krapovski
- Sergey Maiboroda
- Oleg Shport
- Oksana Solovieva
- Renata Tanellari
- Eduard Felip
- Isaac Bifet
- Vladimir Chilaru

Violí / Violín II

- ▲ Emilie Langlais
- ▲ Oleguer Beltran
- ◆ Rodica Monica Harda
- ◆ Liu Jing
- Mercè Brotons
- Andrea Ceruti
- Piotr Jeczmyk
- Kalina Macuta
- Mijai Morna
- Alexandre Polonski
- Sergi Puente
- Bernat Martí

Viola

- ▲ Alejandro Garrido
- ◆ Fulgencio Sandoval
- Claire Bobij
- Bettina Brandkamp
- Frank Tollini
- Alberto J. Pérez
- Oreto Vayá
- Albert Flores
- María Belén Báez

Violoncel / Violonchelo

- ▲ Òscar Alabau
- ◆ Guillaume Terrail
- Matthias Weinmann
- Andrea Amador
- Paula Lavarías
- Albert Castán
- Maria Fuster

Contrabaix / Contrabajo

- ▲ Joao Seara
- ◆ Javier Serrano
- Adrian Rescalvo
- Enric Bassacoma
- Jose Ramón Garcia Montalvo

Flauta

- ▲ Aleksandra Miletic
- ▲ Duna Vilanova

Oboè / Oboe

- ▲ Barbara Stegemann
- Raúl Pérez
- ▲ Emili Pascual

Clarinet / Clarinete

- ▲ Darío Mariño
- Dolors Payá

Saxo

- ▲ Nacho Gascón

Fagot

- ▲ Bernardo Verde
- M. José Rielo

Trompa

- ▲ Ionut Pogdoreanu
- Pablo Cadenas
- Jorge Vilalta
- Arnau Plaja

Trompeta

- ▲ Josep Anton Casado
- Francesc Colomina

Trombó / Trombón

- ▲ Juan González
- Antoni Duran
- ▲ Luis Bellver

Tuba

- ▲ José Miguel Bernabeu

Timpani

- ▲ Pere Cornudella

Percussió / Percussión

- ▲ Enric Albiol

Arpa

- ▲ Tiziana Tagliani

Banda interna

Percussió (Màquina vent i Tam - Tam) / Percussión (Máquina de viento y Tam-Tam)

- ▲ Ivan Mesas
- ▲ Miguel Renú

Orgue 2n acte Jeu timbre 4t acte / Órgano 2º acto / Juego de timbre 4º acto

- ▲ Vanesa García Diepa

■ Concertino

◆ C. Associat /
C. Asociado

▲ Solista

◆ Aj. Solista /
Ay. Solista

Cor Vivaldi

Maria Luyou Álvarez Roca
Clara Antonio Climent
Jana Blasi Ibarz
Sara Caballé Galiano
Rita Dejanon Alcaraz
Berta Espada Guix
Irina Fernández Gualda
Ane Gil Martínez
Paula Juberías Vidal
Ariadna Lluch Fernández
Anna López de Murillas Pérez
Estela Masip Martínez
Mariona Muelas Suso
Nora Oriola Nogueras
Galàxia Sapena Thavornkit
Martina Schirripa Ferrer
Meng Yu Shen
Martina Solavera Santaló

RIM

Les velles que bevien aguardent el tenyien
de negre abans de beure'l.

Andersen

Era per estimar-te
que em vaig fer pobre,
tots dos fugint de casa
i tu d'escola.

Tu no tenies feina i
jo em vaig fer pobre,
te'm vaig fer barraqueta i
sentírem ploure.

Vam tremolar together
hiverns duríssims
dormint a les esquerdes
dels precipicis.

I un dia ja no hi eres,
et faltava una rima
i jo que tinc les meves
no la tenia.

Els meus versos tremolen,
els has tocats tots i ara
quan tornin, si és que tornen,
la rima serà una altra,
tindrà la teva marca.

Enric Casasses

4 – 21
JUNY

Gran Teatre
del Liceu

LE NOZZE DI FIGARO

WOLFGANG AMADEUS MOZART

Direcció d'escena **Marta Pazos**

Comte d'Almaviva **André Schuen / Samuel Hasselhorn**

Comtessa d'Almaviva **Adriana González / Anett Fritsch**

Susanna **Sara Blanch / Anna Prohaska**

Figaro **Konstantin Krimmel / Alejandro Baliñas**

Cherubino **Julia Lezhneva / Mercedes Gancedo**

COR DEL GRAN TEATRE DEL LICEU (Pablo Assante, director)

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Director **Giovanni Antonini**

Amb el suport de

liceu.cat – 93 485 99 13

Consulteu tot el contingut audiovisual a www.liceuoperaplus.com

Compositor

Jules Massenet (1842-1912) va heretar els models francesos de la *grand opéra*, amb un gran sentit de l'espectacle, i de l'*opéra comique*, que barrejava fragments cantats amb d'altres de recitats, sobre arguments que, malgrat la denominació, no eren necessàriament còmics. *Werther* (1892) pertany a aquesta segona categoria, tot i que amb un llenguatge madur i consolidat estilísticament.

L'obra de Massenet, contemporani de Camille Saint-Saëns i deixeble de Charles Gounod, consolida la pervivència de l'òpera francesa al llarg de la segona meitat del segle XIX i del primer terç del XX, amb obres exitoses i que es mantenen en repertori com ara *Manon* (1884), *Thaïs* (1884) o *Werther*. L'instint dramàtic del músic, així com la imaginació a l'hora d'escriure melodies que acaben tenint valor leitmotívic en moltes de les seves òperes, fan de Massenet un dels compositors d'òpera més importants del seu temps, amb una producció de més de 30 títols, d'èxit i funcionament desiguals, però sempre fruit de la seva extraordinària capacitat de treball.

Amb 21 anys, Massenet va obtenir el prestigiós Prix de Rome, cosa que li va permetre fer una estada a Itàlia i conèixer Franz Liszt. De tornada a França, París va ser el centre neuràlgic de la seva activitat artística, que va mantenir fins a la mort.

Llibret i llibretista

Werther s'inspira en la cèlebre novel·la epistolar *Les tribulacions del jove Werther*, publicada el 1774 per Johann Wolfgang von Goethe. L'obra mostra les inquietuds amoroses, fins al suïcidi, del jove protagonista, identificat amb el mateix escriptor i amb ressonàncies autobiogràfiques. Va servir per esperonar el moviment literari i estètic conegut amb el nom de Sturm und Drang (tempesta i empenta), que donaria pas al Romanticisme alemany.

El llibret per a l'òpera de Massenet és obra de tres autors: Édouard Blau, Georges Hartmann i Paul Milliet. Tenint en compte el caràcter epistolar de l'original de Goethe, cal dir que el text operístic és de gran eficàcia dramàtica en el tractament de les situacions, especialment els duets entre Charlotte i Werther (per exemple, el que tanca el primer acte) i els monòlegs del protagonista.

Compositor

Jules Massenet (1842-1912) heredó los modelos franceses de la *grand opéra*, con un gran sentido del espectáculo, y de la *opéra comique*, que mezclaba fragmentos cantados con otros recitados, sobre argumentos que, pese a su denominación, no eran necesariamente cómicos. *Werther* (1892) pertenece a esta segunda categoría, aunque con un lenguaje maduro y consolidado estilísticamente.

La obra de Massenet, contemporáneo de Camille Saint-Saëns y discípulo de Charles Gounod, consolida la pervivencia de la ópera francesa a lo largo de la segunda mitad del siglo XIX y del primer tercio del XX, con obras exitosas y que se mantienen en repertorio como *Manon* (1884), *Thaïs* (1884) o *Werther*. El instinto dramático del músico, así como la imaginación a la hora de escribir melodías que acaban teniendo valor leitmotívico en muchas de sus óperas, hacen de Massenet uno de los compositores de ópera más importantes de su tiempo, con una producción de más de 30 títulos, con éxito y funcionamiento desiguales, pero siempre fruto de su extraordinaria capacidad de trabajo.

Con 21 años, Massenet obtuvo el prestigioso Prix de Rome, lo que le permitió realizar una estancia en Italia y conocer a Franz Liszt. De vuelta a Francia, París fue el centro neurálgico de su actividad artística, que mantuvo hasta su muerte.

Libreto y libretista

Werther se inspira en la célebre novela epistolar *Las desventuras del joven Werther*, publicada en 1774 por Johann Wolfgang von Goethe. La obra muestra las inquietudes amorosas, hasta el suicidio, del joven protagonista, identificado con el propio escritor y con resonancias autobiográficas. Sirvió para espolear el movimiento literario y estético conocido con el nombre de Sturm und Drang (tormenta e ímpetu), que daría paso al Romanticismo alemán.

El libreto para la ópera de Massenet es obra de tres autores: Édouard Blau, Georges Hartmann y Paul Milliet. Teniendo en cuenta el carácter epistolar del original de Goethe, cabe decir que el texto operístico es de gran eficacia dramática en el tratamiento de las situaciones, especialmente los duetos entre Charlotte y Werther (por ejemplo, el que cierra el primer acto) y los monólogos del protagonista.

Estrena

El director del Théâtre National de l'Opéra-Comique de París, Léon Carvalho, va refusar *Werther* en considerar-la massa trista per a l'escenari de la sala Favart. Esperonat per l'èxit que havia tingut a Viena *Manon*, Massenet va optar per estrenar la seva nova òpera a la Hofoper de la capital austríaca, traduïda a l'alemany. Va ser el 16 de febrer del 1892.

La primera representació en el francès original es va produir aquell mateix any a Ginebra, fins que *Werther* va poder-se veure al Théâtre Lyrique de París el 16 de gener del 1893. En qualsevol cas, l'èxit de l'òpera va ser notable —tot i que sense arribar al que havia obtingut *Manon*—, aviat es va fer popular arreu d'Europa, i avui en dia és una de les poques òperes de Massenet que es mantenen en repertori.

El compositor va refer la part de Werther (escrita originàriament per a tenor) per destinar-la a baríton quan Mattia Battistini va representar l'òpera a Sant Petersburg el 1902.

Estrena al Liceu

El 29 d'abril del 1899, set anys després de l'estrena a Viena, *Werther* va arribar al Gran Teatre del Liceu en una versió cantada en italià. En aquell context, Wagner ja tenia una forta presència a Barcelona —les funcions de l'òpera de Massenet es feien entremig de les de *Die Walküre* (*La valquíria*)—, i la crònica signada per M. J. B. a *La Vanguardia* l'endemà de la primera funció deixava veure les poques simpaties cap a una òpera que qualificava de poc sincera i d'exagerada en el retrat de les passions dels personatges: “Es una mentira dicha con mucho arte; pero nadie la cree”. Pel que fa a la tasca dels primers intèrprets, el cronista deixa anar: “De los artistas que interpretaron ayer la ópera ‘Werther’, los del sexo débil [sic] estuvieron á la altura de su reputación”. Es refereix, sobretot, a Maria Stuarda Savelli, la primera intèrpret del rol de Charlotte.

Estreno

El director del Théâtre National de l'Opéra-Comique de París, Léon Carvalho, rechazó *Werther* al considerarla demasiado triste para el escenario de la sala Favart. Espoleado por el éxito que había tenido en Viena *Manon*, Massenet optó por estrenar su nueva ópera en la Hofoper de la capital austríaca, traducida al alemán. Fue el 16 de febrero de 1892.

La primera representación en el francés original se produjo ese mismo año en Ginebra, hasta que *Werther* pudo verse en el Théâtre Lyrique de París el 16 de enero de 1893. En cualquier caso, el éxito de la ópera fue notable —aunque sin llegar al que había obtenido *Manon*—, pronto se hizo popular en toda Europa, y hoy en día es una de las pocas óperas de Massenet que se mantienen en repertorio.

El compositor rehízo la parte de Werther (escrita originariamente para tenor) para destinarla a barítono cuando Mattia Battistini representó la ópera en San Petersburgo en 1902.

Estreno en el Liceu

El 29 de abril de 1899, siete años después del estreno en Viena, *Werther* llegó al Gran Teatre del Liceu en una versión cantada en italiano. En ese contexto, Wagner ya tenía una fuerte presencia en Barcelona —las funciones de la ópera de Massenet se realizaban en medio de las de *Die Walküre* (*La valquiria*)—, y la crónica firmada por M. J. B. en *La Vanguardia* al día siguiente de la primera función dejaba ver las pocas simpatías hacia una ópera que calificaba de poco sincera y exagerada en el retrato de las pasiones de los personajes: “Es una mentira dicha con mucho arte; pero nadie la cree”. En cuanto a la labor de los primeros intérpretes, el cronista suelta: “De los artistas que interpretaron ayer la ópera ‘Werther’, los del sexo débil [sic] estuvieron á la altura de su reputación”. Se refiere, sobre todo, a Maria Stuarda Savelli, la primera intérprete del rol de Charlotte.

“Si sabessis en quants aspectes em vaig trencar. Estic bé, em veus bé, però hi ha coses de mi que sempre estaran irremeiablement trencades.”

Mario Benedetti, escriptor

L'any 1774 es va publicar *Les tribulacions del jove Werther*, una novel·la amb trets autobiogràfics de l'aleshores desconegut escriptor alemany Johann Wolfgang von Goethe, de 25 anys. Ràpidament, es va convertir en una fita de la literatura universal. És una obra que pertany al període romàntic i un dels millors exponents del moviment *Sturm und Drang*; una obra epistolar que relata la història de Werther, un jove inflammat que escriu cartes al seu amic Wilhelm sobre el seu amor obsessiu per Charlotte, que el rebutja per casar-se amb un altre home, perquè ho va prometre a la seva mare moribunda.

L'èxit de la novel·la, paradoxalment, es va transformar en un gran problema social, atès que el gener del 1775 va començar una onada de suïcidis per amor inspirats en l'heroï romàntic. Aquests casos van continuar durant diversos anys, i es van convertir en un fenomen posteriorment molt estudiat i difós per tot Europa. Apassionat per la intensitat de la trama, Jules Massenet va començar a posar-hi música l'any 1885.

Estrenada en alemany a la Wiener Staatsoper el febrer del 1892, va tenir un èxit moderat. No va ser fins a les representacions a Ginebra i a París en la versió francesa que es va imposar com una de les millors obres del compositor.

El paper de Werther, per la seva dificultat vocal, és sovint anomenat el del “Tristany francès”, i reserva per a Charlotte algunes de les pàgines més intenses i dramàtiques de tot el repertori. Xavier Anduaga (en el debut en el paper) i Matthew Polenzani s'alternaran amb les Charlottes de Kristina Stanek i Elmina Hasan. Unes veus prodigioses faran que ens capbussem en aquesta partitura, que no és més que una confessió íntima de sentiments continguts, expressions interiors a partir d'una colpidora i delicadíssima línia melòdica, i un elegant embolcall orquestral.

Aquesta nova producció, provinent del Teatro alla Scala de Milà i signada per Christof Loy, està centrada en els mecanismes interpersonals i els aspectes psicològics dels personatges. Amb un enfocament íntim dels protagonistes, els situa en una elegant i essencial escenografia nítida ambientada en els anys cinquanta, en la qual presideix una gran paret horitzontal que tanca l'acció dels papers centrals i els asfixia en les seves emocions més profundes. Aquest mur divideix el món de la intimitat domèstica, els afectes i els sentiments (el de la família, al qual Werther no podrà entrar mai) del món exterior. La nuesa de l'espai fa que els elements adquireixin una càrrega simbòlica addicional molt suggeridora.

El conformisme i la norma de la convenció seran una presó impossible de vèncer i el que marcarà el seu destí per enfrontar-se a la tragèdia personal i a la mort com a única sortida. Charlotte hi arribarà massa tard: Werther ja està morint mentre ella li declara el seu amor desesperat. A fora, els nens canten el naixement de Jesús; un contrast impressionant que ens posa la pell de gallina.

Werther s'ha de llegir avui com una metàfora intensa de la fragilitat emocional i del pes de les malalties mentals en un món que no sempre les comprèn ni les acompanya. Massenet capta amb

delicada precisió l'abisme interior d'un jove que estima amb una passió desbordant i alhora destructiva, i mostra com l'exaltació dels sentiments pot desembocar en desesperació i aïllament. En un context contemporani, Werther ressona amb la urgència del diàleg sobre salut mental: la incomprensió, la pressió social i la idealització de l'amor poden actuar com a catalitzadors de la tristesa profunda i del desbordament emocional. La seva tragèdia és, així, una crida poètica i dolorosa a reconèixer, escoltar i acompanyar les emocions més vulnerables abans no sigui massa tard.

“Estimat, estic segura que, de nou, em torno boja. Crec que no puc superar una altra d'aquelles terribles temporades. No em curaré en aquesta ocasió. He començat a sentir veus i no em puc concentrar. Per tant, estic fent el que em sembla millor. (...) No puc lluitar per més temps. (...) No puc continuar des-trossant la teva vida per més temps.”

Virgínia Woolf, carta escrita al seu marit, Leonard, moments abans d'ofegar-se intencionadament al riu Ouse, 28.3.1941

Víctor Garcia de Gomar
Director artístic Gran Teatre del Liceu

“Si supieras en cuántos aspectos me quebré. Estoy bien, me ves bien, pero hay cosas de mí que siempre estarán irremediablemente rotas”.

Mario Benedetti, escritor

En 1774 se publicó *Las desventuras del joven Werther*, una novela con rasgos autobiográficos del entonces desconocido escritor alemán Johann Wolfgang von Goethe, de 25 años. Rápidamente, se convirtió en un hito de la literatura universal. Se trata de una obra que pertenece al periodo romántico y es uno de los mejores exponentes del movimiento *Sturm und Drang*; una obra epistolar que relata la historia de Werther, un joven inflamado que escribe cartas a su amigo Wilhelm sobre su obsesivo amor por Charlotte, que lo rechaza para casarse con otro hombre, porque se lo prometió a su madre moribunda.

El éxito de la novela, paradójicamente, se transformó en un gran problema social, puesto que en enero de 1775 empezó una ola de suicidios por amor inspirados en el héroe romántico. Estos casos continuaron dándose durante varios años, y se convirtieron en un fenómeno muy estudiado y difundido posteriormente por toda Europa. Apasionado por la intensidad de la trama, Jules Massenet empezó a ponerle música en 1885.

Estrenada en alemán en la Wiener Staatsoper en febrero de 1892, tuvo un éxito moderado. No fue hasta las representaciones en Ginebra y en París en la versión francesa cuando se impuso como una de las mejores obras del compositor.

El papel de Werther, por su dificultad vocal, es a menudo llamado el “Tristán francés”, y reserva para Charlotte algunas de las páginas más intensas y dramáticas de todo el repertorio. Xabier Anduaga (en su debut en el papel) y Matthew Polenzani se alternarán con las Charlottes de Kristina Stanek y Elmina Hasan. Unas voces prodigiosas harán que nos sumerjamos en esta partitura, que no es más que una confesión íntima de sentimientos contenidos, expresiones interiores a partir de una sobrecogedora y delicadísima línea melódica, y un elegante envoltorio orquestal.

Esta nueva producción, proveniente del Teatro alla Scala de Milán y firmada por Christof Loy, está centrada en los mecanismos interpersonales y los aspectos psicológicos de los personajes. Con un enfoque íntimo de los protagonistas, los sitúa en una elegante y esencial escenografía nítida ambientada en los años cincuenta, en la que preside una gran pared horizontal que cierra la acción de los papeles centrales y los asfixia en sus emociones más profundas. Este muro divide el mundo de la intimidad doméstica, los afectos y sentimientos (el de la familia, al que Werther nunca podrá acceder) del mundo exterior. La desnudez del espacio provoca que los elementos adquieran una carga simbólica adicional muy sugerente.

El conformismo y la norma de la convención serán una prisión imposible de vencer y lo que marcará su destino para enfrentarse a la tragedia personal y a la muerte como única salida. Charlotte llegará demasiado tarde: Werther ya está muriendo mientras ella le declara su desesperado amor. Fuera, los niños cantan el nacimiento de Jesús; un contraste impresionante que nos pone la piel de gallina.

Werther debe leerse hoy como una metáfora intensa de la fragilidad emocional y del peso de las enfermedades mentales en un mundo que no siempre las comprende ni las acompaña. Massenet capta con delicada precisión el

abismo interior de un joven que ama con una pasión desbordante y destructiva a la vez, y muestra cómo la exaltación de los sentimientos puede desembocar en desesperación y aislamiento. En un contexto contemporáneo, Werther resuena con la urgencia del diálogo sobre salud mental: la incompreensión, la presión social y la idealización del amor pueden actuar como catalizadores de la tristeza profunda y del desbordamiento emocional. Su tragedia es, así, un llamamiento poético y doloroso a reconocer, escuchar y acompañar las emociones más vulnerables antes de que sea demasiado tarde.

“Querido, estoy segura de que, de nuevo, me vuelvo loca. Creo que no puedo superar otra de esas terribles temporadas. No me curaré en esta ocasión. He empezado a oír voces y no puedo concentrarme. Por tanto, estoy haciendo lo que me parece mejor. (...) No puedo luchar por más tiempo. (...) No puedo seguir destrozando tu vida por más tiempo”.

Virginia Woolf, carta escrita a su marido, Leonard, momentos antes de ahogarse intencionalmente en el río Ouse, 28.3.1941

Víctor García de Gomar
Director artístico Gran Teatre del Liceu

Marina Tsvetàieva, la meua poeta-mèdium, va escriure que Goethe havia alliberat Werther de la pesta oferint al seu heroi la mort que el personatge desitjava fervorosament: un tret al cap i una llarga agonia abans de morir. La pesta de l'amor, en deia ella; Goethe l'allibera de la pesta de l'amor. I és veritat: Roland Barthes va fer de Werther la figura arquetípica que estructura *Fragments d'un discurs amorós*. Per Barthes, Werther encarna l'amant passional i atribolat, la intensitat ardent, el desig absolut i la condemna final, el suïcidi. Però Werther funciona sobretot com a exemple d'una altra cosa: de com el discurs de l'enamorat s'estructura a partir de mites, repeticions històriques i llocs comuns. Barthes no teoritza el sentiment de l'heroi, sinó que dissectiona les seves paraules emotives. I és la mort, aquell destí fatal, que salva Werther de la pesta de l'amor, cert. Però la mort és, sobretot, un altre tòpic de la passió desbridada. De quina altra manera pot acabar l'estima no corresposta?

Tanmateix, la mort de Werther és molt més que el lloc comú que van fundar els romàntics, la mala estrella que persegueix els enamorats solitaris. La llegenda diu que va desplegar una veritable pandèmia de suïcidis entre joves europeus que, després d'haver llegit el llibre, i d'haver-lo llegit bastant malament, es van vestir com l'heroi, es van apuntar la pistola a la temple i es van fer volar el cap d'un tret. D'aquí va sorgir la idea que escriure del suïcidi és contagiós i que convé no parlar-ne si no volem acabar matant-nos tots: l'efecte Werther. I el seu revers és l'efecte Papageno, que recorre a *La flauta màgica* i al desig frustrat de Papageno de penjar-se quan se li apareixen màgicament els tres genis per recordar-li que viure paga la pena. Es-

criure del suïcidi el prevé, i convé parlar-ne si no volem acabar matant-nos tots.

Contalles a banda, Werther representa el martiri de l'amor i de la sensibilitat extrema, i també la fundació d'un nou estil internacional de patiment, com deia Al Alvarez. Viure no és fàcil, i viure amb intensitat encara ho és menys. Ell es mata per una causa elevada, que no és material ni pragmàtica: l'amor n'és el motiu. El seu gest va convertir el suïcidi en una declaració elegant i elevada, allunyada del malestar prosaic i banal, com ho eren els diners.

Avui el gest de Werther ens sembla desmesurat: qui es mata per passió? Quan els joves europeus se suïcidaven disfressats d'heroi, un oficial va dir que algú que es mata per no poder dormir amb la seva enamorada és un idiota, i que un idiota més o menys al món no té gens d'importància. Entenem a què es refereix. Així i tot, el patiment del jove ens fa encara de mirall, ens imanta. Els motius que porten algú a matar-se són, avui, inescrutables i misteriosos: hi ha el desamor i la pobresa, la solitud i la incomprensió, la melancolia i la por, el dolor i l'angoixa, la malaltia. Sigui com sigui, el dolor de Werther, aquell jove desfermat, encara diu alguna cosa de nosaltres; té a veure amb aquells moments en què l'existència fa figa, quan viure resulta feixuc i enutjós, quan el futur s'enfosqueix de mala manera i el passat esdevé una llosa. Això és, també, el que li ocorre a Werther: hi ha vegades en què la vida esdevé un llenguatge illegible, en què existir resulta ser una cosa insuportable. Crec que aquesta obra tracta d'això.

Pol Guasch, escriptor

Marina Tsvietáieva, mi poeta-médium, escribió que Goethe había liberado a Werther de la peste ofreciendo a su héroe la muerte que el personaje deseaba fervorosamente: un disparo en la cabeza y una larga agonía antes de fenecer. La peste del amor, decía ella; Goethe lo libera de la peste del amor. Y es cierto: Roland Barthes hizo de Werther la figura arquetípica que estructura *Fragmentos de un discurso amoroso*. Para Barthes, Werther encarna al amante pasional y atribulado, la intensidad ardiente, el deseo absoluto y la condena final, el suicidio. Pero Werther funciona sobre todo como ejemplo de otra cosa: de cómo el discurso del enamorado se estructura a partir de mitos, repeticiones históricas y lugares comunes. Barthes no teoriza el sentimiento del héroe, sino que disecciona sus palabras emotivas. Y es la muerte, ese destino fatal, la que salva a Werther de la peste del amor, es verdad. Pero la muerte es, sobre todo, otro tópico de la pasión desbordada. ¿De qué otra forma puede acabar el amor no correspondido?

Sin embargo, la muerte de Werther es mucho más que el lugar común que fundaron los románticos, la mala estrella que persigue a los enamorados solitarios. La leyenda dice que desató una auténtica pandemia de suicidios entre jóvenes europeos que, tras haber leído el libro, y haberlo leído bastante mal, se vistieron como el héroe, se apuntaron la pistola a la sien y se volaron la cabeza de un disparo. De ahí surgió la idea de que escribir sobre el suicidio es contagioso y que conviene no hablar de ello si no queremos acabar matándonos todos: el efecto Werther. Y su reverso es el efecto Papageno, que remite a *La flauta mágica* y al deseo frustrado de Papageno por colgarse cuando se le aparecen mágicamente los tres genios para recordarle que vivir merece la pena. Escribir sobre el

suicidio lo previene, y conviene hablar de ello si no queremos acabar matándonos todos.

Fábulas aparte, Werther representa el martirio del amor y de la sensibilidad extrema, así como la fundación de un nuevo estilo internacional de sufrimiento, como decía Al Alvarez. Vivir no es fácil, y vivir con intensidad lo es aún menos. Él se mata por una causa elevada, que no es material ni pragmática: el amor es su motivo. Su gesto convirtió el suicidio en una declaración elegante y elevada, alejada del malestar prosaico y banal, como lo era el dinero.

Hoy el gesto de Werther nos parece desmedido: ¿quién se mata por pasión? Cuando los jóvenes europeos se suicidaban disfrazados de héroe, un oficial dijo que alguien que se mata por no poder dormir con su amada es un idiota, y que un idiota más o menos en el mundo no tiene importancia. Entendemos a qué se refiere. Aun así, el sufrimiento del joven nos sigue haciendo de espejo, nos imanta. Los motivos que llevan a alguien a matarse son, hoy, inescrutables y misteriosos: están el desamor y la pobreza, la soledad y la incomprensión, la melancolía y el miedo, el dolor y la angustia, la enfermedad. Sea como fuere, el dolor de Werther, ese joven desatado, todavía dice algo de nosotros; tiene que ver con aquellos momentos en que la existencia se tambalea, cuando vivir resulta abrumador y fastidioso, cuando el futuro se ensombrece de mala manera y el pasado se convierte en una losa. Esto es, también, lo que le ocurre a Werther: hay veces en las que la vida se convierte en un lenguaje ilegible, en las que existir resulta ser algo insoportable. Creo que esta obra trata de eso.

Pol Guasch, escritor

El llibret en poques paraules

Werther

Sinopsis

En una idíl·lica casa de camp de prop d'una ciutat alemanya de províncies, hi viu l'antic algutzir amb els seus vuit fills. Des que va morir la seva dona, la filla gran, Charlotte, es fa càrrec dels nens i de la casa. Charlotte està promesa amb Albert, un home de negocis i amic de la família. Falten poques setmanes perquè es casin.

Acte I

Som al juliol. Tota la ciutat es prepara per al ball d'estiu, que serà aquell mateix dia. Charlotte, que sol dedicar tot el temps que té a cuidar sense pausa els seus germans, va a la festa amb uns amics. S'acosta la vetllada: Charlotte es prepara per sortir, mentre la seva germana Sophie s'encarrega d'entretenir els nens i ficar-los al llit. El pare també ha acceptat d'anar a prendre una copa de vi amb els veïns, Schmidt i Johann. Charlotte espera els amics que l'acompanyaran al ball: Werther, un nouvingut a la ciutat, i Käthchen i Brühlmann, una parella d'enamorats que fa set anys que estan promesos. Sophie saluda Werther, que és el primer d'arribar. El jove entra per primera vegada a casa de l'algutzir i percep un ambient màgic en aquella tarda d'estiu: la natura; els nens que, malgrat que encara sigui juliol, ja assagen les nades; l'afecte que uneix els germans, i, finalment, la mateixa Charlotte, que se n'acomiada afectuosament. Els joves van cap al ball d'estiu, mentre l'algutzir va a la taverna propera. Gairebé s'ha fet de nit quan el promès de Charlotte, Albert, torna inesperadament d'un llarg viatge de negocis d'uns quants mesos. Sophie li explica que Charlotte s'ha pres la llibertat de passar la vetllada amb uns amics.

A última hora de la nit, Werther acompanya Charlotte a casa. Abans de desitjar-se bona nit, s'expliquen confidències: la noia li parla de la mort prematura de la seva mare i de la responsabilitat que ha assumit amb els germans i el pare. Werther es deixa portar pels seus sentiments envers la noia i li declara el seu amor. Charlotte li promet que es tornaran a veure, però, en aquell moment de tendresa, els sorprèn Sophie, que, en presència de Werther, informa Charlotte que Albert ha tornat. Charlotte es veu obligada a revelar que Albert és el seu promès: va jurar a la seva mare al llit de mort que s'hi casaria per garantir la seguretat econòmica de tota la família. Werther està desolat: que ella passi a ser la dona d'un altre només li portarà la mort.

El libreto en pocas palabras

Werther

Sinopsis

En una idílica casa de campo cerca de una ciudad alemana de provincias, vive el antiguo alguacil con sus ocho hijos. Desde la muerte de su mujer, su hija mayor, Charlotte, se ocupa de los niños y de la casa. Charlotte está prometida con Albert, un hombre de negocios y amigo de la familia. Quedan pocas semanas para el enlace.

Acto I

Estamos en julio. Toda la ciudad se prepara para el baile de verano, que se celebrará ese mismo día. Charlotte, que suele dedicar todo su tiempo a cuidar sin descanso de sus hermanos, acude a la fiesta con unos amigos. Se acerca la velada: Charlotte se prepara para salir, mientras su hermana Sophie se encarga de entretener a los niños y acostarlos. Su padre también ha aceptado ir a tomar una copa de vino con sus vecinos, Schmidt y Johann. Charlotte espera a los amigos que la acompañarán al baile: Werther, un recién llegado a la ciudad, y Käthchen y Brühlmann, una pareja de enamorados que llevan siete años prometidos. Sophie saluda a Werther, que es el primero en llegar. El joven entra por primera vez en casa del alguacil y percibe un ambiente mágico en esa tarde de verano: la naturaleza; los niños que, aunque todavía es julio, ya practican villancicos; el cariño que une a los hermanos; y, por último, la propia Charlotte, que se despide cariñosamente de los niños. Los jóvenes se dirigen hacia el baile de verano, mientras el alguacil va a la taberna cercana. Casi ha caído la noche cuando el prometido de Charlotte, Albert, regresa inesperadamente de un largo viaje de negocios de varios meses. Sophie le explica que Charlotte se ha tomado la libertad de pasar la velada con unos amigos.

A última hora de la noche, Werther acompaña a Charlotte a casa. Antes de darse las buenas noches, intercambian confidencias: la chica habla de la prematura muerte de su madre y de la responsabilidad que ha asumido con sus hermanos y su padre. Werther se deja llevar por sus sentimientos hacia la muchacha y le declara su amor. Charlotte le promete que volverán a verse, pero, en ese momento de ternura, son sorprendidos por Sophie que, en presencia de Werther, informa a Charlotte del regreso de Albert. Charlotte se ve obligada a revelar que Albert es su prometido: le juró a su madre en el lecho de muerte que se casaría con él para garantizar la seguridad económica de toda la familia. Werther está desolado: que ella se convierta en la esposa de otro solo le traerá a él la muerte.

Acte II

És setembre del mateix any: Albert i Charlotte ja estan casats. Un diumenge al matí, organitzen la celebració de les noces d'or del pastor i la seva dona. Des de la distància, Werther observa els preparatius de la festa, a la qual no ha estat convidat. Albert aprofita un moment en què la majoria dels convidats encara són a missa i l'aparta amb ell per demanar-li explicacions: sap que ha continuat veient Charlotte des d'aquella tarda de juliol, i li exigeix que doni la seva paraula que la relació no posarà en perill l'harmonia entre ell i la seva nova esposa. Werther diu a Albert el que vol sentir i li dona la mà com a mostra d'amistat. Sophie, que fa temps que s'ha fixat en Werther, el convida al banquet. Albert li suggereix que, en el futur, faci cas a les atencions de Sophie. Werther no pot tolerar més la situació asfixiant que l'obliga a amagar els seus sentiments de debò, i decideix abandonar la ciutat per sempre. No obstant això, quan Charlotte apareix inesperadament, es retracta del seu propòsit i està disposat a tornar-li a declarar el seu amor. La situació també és difícil per a Charlotte: conscient del vincle que l'uneix a Albert, suggereix a Werther que es deixin de veure durant un temps. Es podran tornar a trobar per Nadal. És el moment en què Werther es planteja per primera vegada llevar-se la vida. Quan Sophie s'hi acosta i flirteja amb ell, el jove s'indigna i jura abandonar la ciutat per sempre. Albert ha estat present durant tota l'escena, i ara està convençut que Werther està enamorat de la seva dona. La mateixa Charlotte gairebé es desmaia quan li comuniquen que Werther ha marxat sobtadament.

Acto II

Es septiembre del mismo año: Albert y Charlotte ya están casados. Un domingo por la mañana, organizan la celebración de las bodas de oro del pastor y su esposa. Desde la distancia, Werther observa los preparativos de la fiesta, a la que no ha sido invitado. Albert aprovecha un momento en que la mayoría de los invitados aún se encuentra en misa y se lo lleva aparte para pedirle explicaciones: sabe que Werther ha seguido viendo a Charlotte desde aquella tarde de julio y exige que le dé su palabra de que esa relación no pondrá en peligro la armonía entre él y su nueva esposa. Werther le dice a Albert lo que quiere oír y le da la mano como muestra de amistad. Sophie, que desde hace tiempo le ha echado el ojo a Werther, lo invita al banquete. Albert le sugiere que, en el futuro, haga caso a las atenciones de Sophie. Werther no puede tolerar más la asfixiante situación que lo obliga a ocultar sus verdaderos sentimientos y decide abandonar la ciudad para siempre. Sin embargo, cuando Charlotte aparece inesperadamente, se retracta de su propósito y está dispuesto a declararle su amor otra vez. La situación también es difícil para Charlotte: consciente del vínculo que la une a Albert, sugiere que Werther y ella dejen de verse durante un tiempo. Podrán reunirse de nuevo en Navidad. Ese es el momento en que Werther se plantea quitarse la vida por primera vez. Cuando Sophie se acerca y coquetea con él, el joven se indigna y jura abandonar la ciudad para siempre. Albert ha estado presente durante toda la escena y ahora está convencido de que Werther está enamorado de su mujer. La propia Charlotte casi se desmaya cuando le comunican que Werther ha abandonado repentinamente la ciudad.

Acte III

Arriba el dia de Nadal. Cada dia, Werther ha escrit a Charlotte des del seu “exili”, com ell en diu, i ella se les ha empescat per amagar les cartes al marit. Des que Werther no hi és, els seus sentiments s’han tornat encara més forts.

Sophie, per la seva banda, l’ha substituïda en la cura dels nens. Ella també està en la mateixa situació que Charlotte i troba molt a faltar Werther. La tarda del dia de Nadal, va a veure la seva germana i li pregunta si té notícies d’ell. Charlotte no trenca el silenci. Les dues germanes s’acomoden amb una fredor inusitada. La nit s’acosta i, de cop i volta, Charlotte es troba amb Werther. Ell no es pot controlar i li torna a dir que l’estima, i li demana que ella faci el mateix. Però Charlotte no gosa declarar-li els seus sentiments i li aconsella que l’oblidi d’una vegada per totes. Werther no insisteix: per a ell, només hi ha una sortida. A partir d’aquí, les coses es precipiten: Albert torna i troba la seva dona completament desconsolada; poc després, rep un missatge de Werther en què li demana que li deixi les seves pistoles, ja que està a punt d’emprendre un llarg viatge. Albert obliga Charlotte a donar-li les pistoles i a deixar que els esdeveniments segueixin el seu curs.

Acte IV

Werther s’ha disparat. Mentre agonitza, Charlotte li declara que l’estima. Per a tots els altres, la vida continuarà. De lluny, se senten els nens cantar nades.

Christof Loy, director d’escena

* Adaptació argumental basada en la producció

Acto III

Llega el día de Navidad. Cada día, Werther ha escrito a Charlotte desde su “exilio”, como él lo llama, y ella se las ha arreglado para ocultar las cartas a su marido. Desde la partida de Werther, sus sentimientos por él se han vuelto aún más fuertes.

Sophie, por su parte, la ha sustituido en el cuidado de los niños. Ella también se encuentra en la misma situación que Charlotte y echa mucho de menos a Werther. La tarde del día de Navidad, va a ver a su hermana y le pregunta si tiene noticias de él. Charlotte no rompe su silencio. Las dos hermanas se despiden con una frialdad inusitada. La noche se acerca y, de repente, Charlotte se encuentra con Werther. Él no puede controlarse y vuelve a decirle que la quiere, y le pide que ella haga lo mismo. Pero Charlotte no se atreve a declararle sus sentimientos y lo invita a olvidarla de una vez por todas. Werther no insiste: para él, solo hay una salida. A partir de aquí, los acontecimientos se precipitan: Albert regresa y encuentra a su esposa completamente desconsolada; poco después, recibe un mensaje de Werther pidiéndole que le preste sus pistolas, ya que está a punto de emprender un largo viaje. Albert obliga a Charlotte a darle las pistolas y a dejar que los acontecimientos sigan su curso.

Acto IV

Werther se ha disparado. Mientras agoniza, Charlotte le declara que lo ama. Para todos los demás, la vida seguirá adelante. A lo lejos, se oye a los niños cantar villancicos.

Christof Loy, director de escena

* Adaptación argumental basada en la producción

The libretto in brief

In an idyllic house in the country near a provincial German town lives the former Bailiff with his eight children. Since the death of his wife, his eldest daughter, Charlotte, has taken care of the children and the house. Charlotte is engaged to Albert, a businessman and family friend. The wedding is only a few weeks away.

ACT I

It is July. The whole town is preparing for the summer ball, planned for this very day. Charlotte, whose time is usually dedicated to tirelessly looking after her siblings, is going to the party with friends. The evening approaches: Charlotte is preparing to go out, while her sister, Sophie, takes her place in entertaining the children and putting them to bed. Her father has also agreed to have a glass of wine with his neighbours, Schmidt and Johann. Charlotte waits for her friends who will accompany her to the ball: Werther, a newcomer to the town, and Käthchen and Brühlmann, a couple in love and betrothed for seven years. Sophie greets Werther, the first to arrive. The young man enters the Bailiff's home for the first time and senses a magical atmosphere on this summer evening: nature, the children who, although it is only July, are already practising Christmas carols, the affection that unites the siblings and finally, Charlotte herself, who lovingly takes her leave of the children. The young people set out for the summer ball, while the Bailiff goes to the nearby tavern. Night has almost fallen when Charlotte's fiancé, Albert, unexpectedly returns from a long business trip of some months. Sophie has to explain that Charlotte has taken the liberty of spending the evening with friends.

Late that night, Werther accompanies Charlotte home. Before saying goodnight, they exchange confidences: the girl talks of the premature death of her mother and of the responsibility that she has assumed towards her siblings and father. Werther is overcome by his feelings for the girl and declares his love for her. Charlotte promises him they will meet again, but during this moment of tenderness, they are surprised by Sophie who, in Werther's presence, informs Charlotte of Albert's return. Charlotte is forced to reveal that Albert is her fiancé: she promised her dying mother that she would marry him to guarantee the whole family's economic security. Werther is devastated: that she might become the wife of another can only mean death to him.

ACT II

It is September of the same year: Albert and Charlotte are now married. One Sunday morning, they are organizing celebrations for the Golden Wedding of the local pastor and his wife. From a distance, Werther watches the preparations for the party, to which he has not been invited. Albert takes advantage of a moment when most of the guests are still at the church service and he takes him to one side to ask for an explanation: he knows that Werther has continued to see Charlotte since that evening in July and he demands Werther's word that the relationship will not jeopardise the harmony between himself and his new wife. Werther tells Albert what he wants to hear and gives him his hand as a token of friendship. Sophie, who has for some time had her eye on Werther, invites him to come to

the banquet. Albert suggests he give heed to Sophie's attentions in future. Werther can no longer tolerate the suffocating situation that forces him to hide his real feelings and he decides to leave the town forever. However, when Charlotte unexpectedly appears before him, he goes back on his proposition and is ready to declare his love for her once again. The situation is difficult for Charlotte, too: conscious of the bond that ties her to Albert, she suggests that she and Werther should cease to see each other for a time. They can meet again at Christmas. This is the moment in which Werther considers taking his own life for the first time. When Sophie approaches him and flirts with him, the young man is disgusted and swears to abandon the town forever. Albert has been present throughout the scene and is now certain that Werther is in love with his wife. Charlotte herself almost faints when she is told that Werther has suddenly left the town.

ACT III

Christmas Day comes. Every day, Werther has written to Charlotte from his "exile", as he calls it, and she has managed to keep the letters hidden from her husband. Since Werther's departure, her feelings for him have become even stronger.

Sophie, meanwhile, has replaced her in caring for the children. She, too, finds herself in the same condition as Charlotte and misses Werther greatly. On the afternoon of Christmas Day, she goes to see her sister and asks her if she has any news of him. Charlotte remains silent. The two sisters bid each other goodbye in an unusually cold manner. The evening closes in and suddenly Charlotte finds Werther before her. He can barely control himself and again tells her he loves her, demanding she do the same. But Charlotte cannot bring herself to declare her feelings and she invites him to forget her once and for all. Werther does not insist: for him, there is only one way out. From here on, events come to a head: Albert returns and finds his wife utterly distraught; shortly afterwards, he receives a message from Werther asking him to lend him his pistols, as he is about to start on a long journey. Albert forces Charlotte to give up the pistols and allow events to take their course.

ACT IV

Werther has shot himself. As he is dying, Charlotte declares that she loves him. For everyone else, life will somehow go on. In the distance, the children can be heard singing Christmas carols.

BARCELONA,

UNA
NOVA
ESTA

CASA SEAT

Direcció de Comunicació /
Dirección de Comunicación
Nora Farrés

Responsable de Premsa i Edicions /
Responsable de Prensa y Ediciones
Joana Lladó

Coordinació / Coordinación
Sònia Cañas, Marc Gaspà

Col·laboradors en aquest programa /
Colaboradores en este programa
Jaume Radigales

Disseny original / Diseño original
Bakoom Studio

Disseny / Diseño
Minimilks

Fotografia / Fotografía
Brescia e Amisano © Teatro alla Scala

D.L.
B 9610-2026

Copyright 2026:
Gran Teatre del Liceu sobre tots els articles d'aquest programa i fotografies pròpies /
Gran Teatre del Liceu sobre todos los artículos de este programa y fotografías propias

Informació sobre publicitat i Programa de Patrocini i mecenatge /
Información sobre publicidad y Programa de Patrocinio y mecenazgo
liceubarcelona.cat / mecenes@liceubarcelona.cat / 93 485 86 31

Comentaris i suggeriments / Comentarios y sugerencias:
edicions@liceubarcelona.cat

La Fundació del Gran Teatre del Liceu és membre de / La Fundación del Gran Teatre del Liceu es miembro de:

BARCELONA
GLOBAL
a Citizens' Platform
for Ideas in Motion

OPERA VISION

El Gran Teatre del Liceu ha obtingut les certificacions / El Gran Teatre del Liceu ha obtenido las certificaciones:

EMAS (Eco Management and Audit Scheme)

ISO 14001 (Sistema de gestió ambiental / Sistema de gestión ambiental)

ISO 50001 (Sistema de gestió energètica / Sistema de gestión energética)

Distintiu de garantia de qualitat ambiental / Distintivo de garantía de calidad ambiental

GA-2016/0235

GE-2016/0036

Programa imprès amb paper 100% reciclat /
Programa impreso con papel 100% reciclado

ROBERTO COIN

GRAU

joeriagrau.com